

רחל מרחלת על כל העולם

ההישג הגדול

של צביקה

הוא כמעט שלא השתנה. אותו גובה, אותו מישקל, אותו שיער ארוך ואותן עיניים חומות מוקפות עיגולים שחורים כהים, המשווים לו הופעה של "זרוק" כרוני. לבוש במכנסים משובצים (אמריקה!) אמריקה!), חולצת-טריקו ממוספרת ונעלי עקב עשירי סנטימטר מינימום בצבע כחול — שנשפכו עליהן, על-פי עדות-שלו, טונות של דיו.

צביקה פיק — עוד מוצרי-הצלחה ישראלי מיוצא? אולי, מכל מקום, מה שהוא עשה באמריקה עד עכשיו לא עשה שום אמן ישראלי לפניו, וזאת עובדה. נכון שכמו רבים וטובים לפניו: **רץ אלירן, רותי נכון, עדנה לב** וכי גם הוא הופיע במועדון אל אברם, או מה? אחרי הכל, בניו-יורק לבדה יש שלושה מיליון יהודים, ומגיע להם לשמוע הבה נגילה ירושלים של זהב בשביל הכסף הטוב שהם משלמים.

אבל חוץ מזה הוא עבד באמת קשה, הבחור. הוא הקליט תקליט אריז-נגן בשפה האנגלית בעזרתם האדיבה של מוסיקאים אמריקאים ידועים, כשאת המילים ליחניו כתבו שמות נכבדים בעולם הפיומן האמריקאי, כמו **האל דייוויס**, שותפו של **דייוויד כפרך**, ו**ריק פאמס** שכתב לפי דבריו של צביקה — את מרבית שיריו של המלך **אלווין פרסלי**.

שנה שלמה הוא יושב באמריקה ולמד היגיו ומיבטא אבל בכל פעם נשמע או ישראל מדי, או פולני מדי. עד שלבסוף הגיע לתוצאות הרצויות למפיקו **סטיבן גאלפס**, שהכניס אותו למיטרה-הקלטות בן חודש ימים באולפן שיש בו 32 ערוצים, ובהתחשב בעובדה שבארץ יש מכסימום

בעיקבות השמש לארץ-ישראל

גאולה נוני עם שרון והיינו ריזר שיעוון של בית

על הזמיר הגיעה וקול התור נשמע בארצנו. ולמרות שכרגיל, מדיי-שנה, הקייץ מתחיל לחגוג את ניצחוננו על החורף הארוך והקר בימים אלה של אביב, הרי משום-מה מבושש הקייץ השנה לבוא, ומרמז את כל אלה שרגילים לדייקנות שלו. ועדיין קר בערבים, וצריך ללבוש סוודר.

ומשום כך, **גאולה נוני** שחזרה אלינו בימים אלה מווינה הלא-כל-יך עליו והקרה מאוד, חטפה צינון רציני ושוכבת כעת במיטה עם קולדקס וכל שאר הצרות.

כן, כן, היא חזרה. חודשים חלמה על קייץ ישראלי חם ומתמשך, והנה איך שהיא מגיעה הנה משחק לו מזג-האוויר במחבואים, והשמש — אם היא מואילה כבר להראות את פרצור פה העגול — הרי היא עושה זאת בליווי משביררות, שלא נדע.

היא באה הנה, בעצם, אחרי שהוכנתה להשתתף בהצגה בתיאטרון בווינה לא יצאה אל הפועל. גאולה היתה צריכה לגלם קוריאנית בהצגה מלוהקת בשחקנים אוסטריים, אבל לבסוף החליט מי שהחליט לייבא את ההצגה מגרמניה, על שחקניה הגרמניים, ובמקום להטיל על תימנייה מישראל שתשחק קוריאנית, הוחלט שקוריאנית אמיתית תיטול עליה את מע-מסת התפקיד.

טיבה נוספת ורצינית לבואה היתה בתה בת השש, **שרון**. אמא גאולה רוצה שבתה תתחנך בבית-ספר ישראלי, ועל טהרת השפה העברית. זכותה, וכמו שאתם רואים את השרון הקטנה, לפי עדות אמה, היא התגברה בשלושה שבועות קצרים על מה שכל הכיתה למדה בשני שלישים מלאים. מה שמוכיח שהתפתח נופל לא רחוק מהעץ.

זה שהיא נמצאת פה בלי בעלה, איש העסקים הווינאי **היינץ ריזר**, לא צריך להכניס לכם כל מיני שטויות לראש. הבעל יגיע בעוד חודשיים, כדי לבדוק באיזה סטאטוס רצויו לו לעלות לארץ ישראל. אחרי הכל, עולים חדשים מקבלים מיספר לבן והטבות, וזה כידוע יכול רק לעזור, בחיים בארץ שבה המיסים הם מהגבוהים בעולם.

כשהוא יגיע, הם יעברו לגור בדירתה של גאולה ברמת-גן. ובינתיים היא מתארכת אצל חברתה הטובה **מיצי**, מתכננת לבן תוכניות, אך אינה מוכנה עדיין לדבר עליהן מחשש עיי-נאבישא.

או מה נותר להגיד לאחת ששבה הביתה, אם לא "וולקאם טו ארץ?"

צביקה פיק שיעוון של בגדים

שמונה ערוצים באולפן חכי גדול, הרי זה באמת משהו, לא? כעת הוא בארץ. השאיר את הפצת התקליט והפירסומת שתלווה את ההפצה לגדולים ומבינים ממנו, והוא בא לפרוע את חובו למולדת, להתגייס לצה"ל, מאחר שאת שירותו לא השלים בזמנו בגלל סיבות משפחתיות. הוא עוד לא יודע מה יעשה בצבא. אולי יופיע עם תזמורת צה"ל, אולי יהיה טייס. אחרי הכל, הוא היה צריך להיות בקורס טייס לפני ש-השתנו התוכניות שלו בתקופת הצבא. את אשתו, העיתונאית **מירית שם ארי**, הוא רואה לפעמים. הם מטלפנים וקובעים פגישה באיזה מקום בעולם, ממש חוג הסילון! היא בחורה עצמאית ויש לה עניינים משלה. כרגע הם גרים בשיכון בבלי. מירית הביאה לדפוס את ספרה הראשון, והוא מתכוון להפגין אותנו ב-מסע-הופעות בליווי תזמורת ושלוש חתיכות, עם המון אורות ובגדים משוגעים, כי בגדים זה השיגעון הפרטי שלו, משהו כזה שעוד לא היה בארץ מעולם. אז נחכה ונראה.

מלך שירי האהבה

אתם וכי שיריו כתובים אדיריך כדי שהוא ישיר איתם, ולא אחרים. דווקא בתקופת-הסריחה שלו פרש מהזר פעות. נשא אשה שילדה לו במשך הזמן שני ילדים, והחל מחפשו לו מקום מגורים ברחבי אמריקה, כשחוא מתלונן לא אחת על כך שמיסגרת-החיים האמריקאית ריקה מהוכן ומוזיפת, שהמיסגרת המשפחתית חונקת ופוריטנית ומעבירה שקרים מדור לדור.

טיס הארדין, שבניגוד לרעיו היוצרים הוא מחסידי האלכוהול דווקא ולא הסמים, לא העביר משום-מה את הבשורה החבר-רמית הזו בשיריו. מרביתם שירי-אהבה פשוטים ומרנינים. כרגע, מצבו המישפחתי לא ברור, כל מה שידוע עליו הוא כי עזב את ארצות-הברית, מאחר שלדבריו אינו מוצא מקום באף אחת מחמישים מדינותיה שם יוכל להניח את ראשו במנוחה. לעומת זאת בלונדון, מסתבר, הוא מסתדר לא רע. למה טיס הארדין בא להופיע בארץ באמת לא ידוע עדיין. האמרגן **אמנון סבן** (שאגב, מגיע לו מזל-טוב על התוספת ה-מישפחתית: אשתו, **מלי**, ילדה לו צאצא חדש, נוסף ל**עניבל** הקטנה שכבר יש להם), לקח על עצמו את הסיכון. אחרי הכל, הארדין הוא באמת זמר לאגניטיבעם, ובכלל לא בטוח שהופעותיו יזכו להצלחה מסחררת ושכרטיסיו יימכרו מראש.

להארדין אין תזמורת בת חמישים נגנים, וגם לא שם יווני. הוא סתם זמר ששר על אהבה, בשביל אלה שיודעים ואוהבים לאהוב.

כסטודנט לתיאטרון, ולפרנסתו חלל להזר פיע במועדון-לילה בגריניץ' וילג, שבין כתליו התגלו, אגב, גם חברי להקת האבות והאימהות. לאט-לאט קנה לו הארדין שם משלו.

טיס הארדין שיעוון של אהבה

שיריו החלו מתפרסמים והוא החל מתעשר. תקופת-השיא שלו היתה לפני כארבע שנים. עשרות להקות וזמרים ביצעו את שיריו, אך הוא תמיד טען שהם הורסים

הוא עומד על הבמה עירום-זערייה כשר בידו גיטארה אקוסטית, ולצידו פסנתר-כנף. הוא אינו נוקק ללייט-שו (תצוגת אורות) או לכל מיני טריקים בימתיים אחרים. אצל **טיס הארדין**, המלהיץ משורר-זמר האמריקאי הידוע, מספיקות המילים, מספיקה המוסיקה, והוא מסוגל בהחלט למלא בעזרת שיריו השקטים היפים, ערב שלם.

לכן, אתם יכולים להבין, מדוע אני כולי בהתרגשות לקראת הופעתו של הזמר, שבלהיטיו שירים כמו אילו הייתי נגר וטיבה להאמין, ושבין מבצעי שיריו זמרים כמו **אלטון ג'ון**, **רוז סטייוארט**, **ג'ון באז**, להקת המימד החמישי, **אמר'סון לויק** ו**פאמאר**, ואריק **איונשי** טיין סלוג.

כן, טיס הארדין מגיע לסידרת-הופעות בישראל, וזוהי חגיגה לכל אוהבי המוסיקה. כי קולו השקט של טיס, המוסיקה שלו והמילים של שיריו יכולים להרגיע ור-לעשות טוב על הנשמה אפילו לפר משתור-לל.

טיס הארדין היה מאווימתמיד טיפוס מיסתורי ויוצא-דופן. לפני 33 שנה נולד במדינת וירג'יניה שבארצות-הברית, ולא דווקא למה שקוראים מישפחה טובה, סבו של טיס היה **ג'ים וולסלי הארדין**, אחד הפושעים הידועים ביותר של המערב הפריע, שהוכן כבוד בספרי חיסטוריה לצירים של בוני וקלייד מנוחתם עדין, ושל ג'ים גיימס הידוע; ו**בוב רילן** אף הקדיש לסבו של טיס אלבום שלם.

את תחילת דרכו האמנותית עשה דווקא